

Rozšířil se nám tady takový zlozvyk... aneb „Stachanovci mezi politiky“

V naší politice se stále více rozmáhá nešvar kumulace více funkcí. Nejde nám na rozum, jak někdo může současně zvládnout například starostování více jak šestitisícového města, a přitom dělat poslance nebo senátora.

Nejčastěji slyšíme důvody, že chtějí dokončit svou rozdělanou práci. To ji nemohou dokončit kolegové a kolegyně pod jejich dohledem? Slyšeli jsme také slib podobného **kumulátora**, že bude pracovat i v sobotu a neděli. Co potom jeho soukromý život - rodina?

Sedět na dvou židlích již dávno nedoporučují stará česká přísloví. Hnutí ANO 2011 přišlo s kritikou takových kumulátorů, ale nakonec několik funkcí mají i někteří jeho členové. „Jak je to možné, soudruhu?!“ Kumulování funkcí lze považovat za jejich znehodnocení. Znamená to, že jsou nenáročné a že se dají zodpovědně dělat jen na půl úvazku?

Několik funkcí v rukách jednoho člověka může také znamenat nedostatek kvalitních lidí ve stranách a hnutích, anebo i nedůvěru k ostatním. Místo někoho, kdo druhou funkci dělá jen polovičatě, by mohl nastoupit ten, který by ji dělal zodpovědně a na celý úvazek – na 100%.

Je smutnou skutečností, že v této nepříznivé době „Fialovy drahoty“ musí mnoho lidí, včetně školních kuchařek, uklízeček, soudních úřednic a úředníků, hasičů, policistů, a dokonce už i příslušníků tzv. „středních vrstev“ kromě své hlavní profese vykonávat ještě další placené brigády nebo pracovní poměry. Jinak by nezaplatili rostoucí daně a poplatky, nájmy, složenky za elektřinu, plyn, vodné a stočné, za telefon a další rostoucí výdaje.

Děje se tak v době, kdy si ministři, poslanci a senátoři zvyšují své platy s výmluvou, že tak musí činit po rozhodnutí Ústavního soudu o platech soudců, které jsou s nimi (jejich nešťastnou právní úpravou) svázané. Ale ani to některým zvoleným poslancům a senátorům zjevně nestačí.

Mnozí z nich byli už před zvolením za poslance či senátora starostou, místostarostou, hejtmanem, a nechce se jim tyto placené funkce ani po zvolení „výš“ opustit. Prý to přenáší do jejich nových funkcí zkušenosti „z terénu“, a jejich obce, města nebo kraje mohou naopak těžit z jejich angažmá v mocenských centrech státu.

Zavání to pohrdáním voliči a nepochopením náročnosti jejich funkcí. Před volbami slibují, že původní funkce opustí, ale v mnoha případech „skutek utek“. A to nezmiňujeme fakt, že někteří z nich ani neopustili svá původní zaměstnání lékařů, vysokoškolských pedagogů apod., a také že jsou bez pozornosti voličstva jmenováni do různých dalších placených funkcí, jako jsou členové dozorčích rad pojišťoven, bank, zdravotních pojišťoven, dopravních podniků, nemocnic atd.

„Fialova drahota“ postihla už zřejmě i elitní patra nejvyšší, takže více pracovních úvazků už je normou i pro vrcholové politiky.

Uvedu seznam funkcí, které by se měly zásadně vykonávat samostatně:

prezident, poslanec, senátor, ministr a člen vlády (klouzavé mandáty?), hejtman, člen krajské rady, starosta obce nad 6 tisíc obyvatel. Sporné jsou i kumulace funkce předsedy politické strany nebo hnutí s funkcí ve vládě.

Problém není pouze v ČR, ale vědí o něm i jinde. A dokonce se jej snaží řešit! Například ve Francii nesmí být poslanec také senátorem. Nesmí být ani hejtmanem nebo starostou. Jinde jednoduše dostává kumulátor jen jeden plat. V politicky kultivovanějších zemích (mezi které, bohužel, nelze ještě ČR považovat), spoléhají na morálku dotyčných politiků. A co my?

Zdeněk Joukl (s přispěním Martina Říhy)

27.11.2024